

žena SLOVA

3
1970

ÚTOČIŠTĚ
MĚ
A HRAD MŮJ,
BÓH MŮJ
ZALM 91,2.

3 1970

Z OBSAHU:

Duchovný	1
ACHAN aneb hledání štěstí	2
Neutrálnost	4
PROSTE a bude vám dáno	6
Písmákum	8
Křestan a rodina	10
Mladost - báseň	12
Noví lidé	13
Křesťanská žena a móda	15
U malomocných	16
Křestan a cirkev	18
Po stopách apoštola Pavla	20
Oblak svědků	23

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá čísla po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávník 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí.

Reg. číslo R 5078

DUCHOVNÝ

V Bibli čítame mnoho o duchovnosti. Vždy ako kontrast toho, čo je telesné, hmotné. Telesné je obyčajne zemské, prirodzené, alebo aj nečisté, arlešne. Novým rodom človek prechádza z telesného do duchovného stavu. To mienil Pán, keď povedal Nikodémovi: „Musíte sa narodiť znova“.

V 1. Petra 2:5 čítame o duchovnom dome, ktorým je Kristova cirkev. To je kontrast starozákonného Božieho domu, ktorý bol hmotný. V ňom boli aj hmotné obete prinášané Bohu. Ale v tomto duchovnom dome, ktorým sme my, veriaci, sú prinášené iba duchovné obete. Mýlia sa tí, ktorí chcú v duchovnom dome prinášať Bohu hmotné obete. Ti, ktorí chcú prinášať tieto duchovné obete, musia byť sami prakticky duchovními, nie iba teoreticky, páhym vyznávaním.

Práv duchovnosť vyvoláva mnohostranné účinky. Spomenieme tu niektoré z nich.

Prvý účinok:

„Ale duchovný človek posuzuje všetko...“ (1. Kor. 2:15).

Nikto nemôže tak porovnávať veci, ako duchovný človek. Len ten môže vidieť rozdiel medzi pôsobením satanovým skrze telo, ducha sveta a Božím pôsobením. Stáva sa, keď to duchovní vidia a odsúzujú to, že tomu telesní nerozumejú, urážajú sa na tom a zazlievajú im to. Tak napríklad veriaci v Korinte trpeli medzi sebou bludné učenie a nevideli to. Keď im to Pavel pripomeral pred Božou tvárou, zarmútli sa a vynaložili veľké úsilie, aby sa toho zla zbavili. Niet sa čomu diviť, ak telesne zmýšľajúci človek nechápe veci Ducha Božieho, ktoré sú určené len pre Božie deti.

Druhý účinok:

Len duchovní sú spôsobní prijať učenie, ktoré Boh vždy dáva svojim detom. Hla, čo písal Pavel Koríntanom: „...nemohol som vám vravieť ako duchovným, ...mliekom som vás napájal, ...ale ešte ani teraz nemôžete“ (1. Kor. 3:2).

Pozorujeme to aj dnes u veriacich. Pán necháva zvestovať vzácne pravdy, ale s veľmi malým výsledkom v praktickom živote veriacich. To znamená, že aj medzi hovoriacimi a poslúchajúcimi musí byť duchovnosť, ak má kázané slovo vysvetliť duchovné požehnanie. Ak sú poslucháči telesní, tak vypočujú najväčnejšie slovo ako nejakú prednášku o hvezdárstve. Nesmieme sa potom diviť, keď také počúvanie zostane bez účinku. V poslucháčovi musia byť schopnosti k prijatiu prísluhovaného slova. Ani najlepší pokrm neprospeje deťom, ktoré znesú iba mlieko.

Tretí účinok:

„Bratia, keby aj bol človek zachvátený nejakým pokleskom, vy duchovní napravte takého v duchu krotkosti“ (Gal. 6:1).

Len duchovní kresťania môžu naprávať tých, ktorí zhrešili. Nie hocikto môže naprávať chybujúcich. Len duchovní môžu konať takú službu, oni nebudú postupovať tvrdo, zákonicky, ale jemne, pokorne a v spoliehaní na Pána. Len tí vedia, že aj v nich sú podobné sklony k zlému. Vedia, že iba milosť Božia ich chráni pred podobnými pádmi. Áno, dbajú na samých seba, aby tiež neupadli do podobného pokušenia. Všetci si uvedomujeme, že potrebujeme milosť, aby sme „chodili Duchom a nevykonáme žiadosti tela“.

To je niekoľko pokynov o duchovnosti duchovných ludi.

J. S.

ACHAN ANEBO HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ

Charakteristickým rysem nás lidí je nezadřízitelná touha hledat pramen štěstí. Čím více víme, tím více se domníváme, že nám chybí moudrosti. Čím více hmotných prostředků jsme nabýli, tím se vnitřně cítíme prázdnější. Často slyšíme od mladých lidí: „Co si jen mámu počít s koncem týdne! Vše je pořád stejně a všechno tak hrozně zdlouhavé!“ Z radovánek, jimž se mladí lidé obzvláště oddávají, zůstává jen fádní příchuť. Ne, zdroj trvalého štěstí není v rozkoších těla, které svět tak bohatě nabízí. Jestli je tvůj život, tvá radost a pokoj, závislý na okolnostech, pak nemáš pravé štěstí. Kdo toto má, je vnitřně šťasten i tehdy, když se vnější okolnosti změnily — v utrpení, bolesti, ztrátě, neúspěchu. Raduje se, i když v očích má slzy.

Štěstí nelze najít hledáním a lidským snažením tak, jako se hledá poznání, bohatství, sláva apod. Pán Ježíš učil své učedníky: „Ale hledejte nejprve království Božího a jeho spravedlnosti a to vše bude vám přidáno“ (Mat. 6:33). Tyto ostatní věci, o kterých Pán Ježíš mluví, jsou ty, které lidem dávají pocit jistoty a štěstí. To může být pokrm, oděv, zaměstnání, hmotné prostředky, útulný byt atd. To jsou věci, jejichž získání sis možná určil jako hlavní cíl života. Neříkáme, že po nich nemáš toužit. Dbej však, prosíme, na pořadí, o jakém i tobě mluví Pán Ježíš.

Nejdřívějším HLEDEJTE KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ!

Tu je řečeno jasné a jednoznačně! Tu je správný směr za štěstím. Když

najdeš nebeské království, najdeš vlastně „štěstí“, i ty „ostatní věci“.

Milý čtenáři! Nemysli si, že jsem v mládí uvažoval tak, jako dnes. Já jsem také hledal štěstí. I já jsem chtěl jít vlastní cestou, uplatnit svou svobodnou vůli. Byl jsem pln kritiky a sebevědomí jako každý mladý člověk v dnešní době. Odmital jsem Pána Ježíše. Moji rodiče byli věřící a já jsem věděl, že se za mne modlí. Chtěl jsem však žít tak, jak to vyhovovalo mně. Chodíval jsem sice pravidelně do nedělní besedy a později i mezi mládež, a přesto jsem byl uzavřený před zvěstovaným Slovem. Nechtěl jsem zanechat sport. Ten mne tak upoutal, že jsem kopané věnoval každou volnou minutu. Odrážilo se to i v mém prospěchu. Obrátil se a opustil sport? Ztratit kamarády? Ne, to neprichází v úvahu!

A tak jsem žil bez Pána Ježíše, pokud On sám nezasáhl do mého života. Začalo to zlomením ruky. Bylo mi jasné: to je Boží hlas! Ted se musíš rozhodnout — rozhodnout pro Něho! Vědomě jsem potlačoval tuto myšlenku a žil dál bez Ježíše. Ruka se mi brzo uzdravila a tak jsem mohl dál hrabovat oblibenému sportu. Ne však dluho. Poranil jsem se na pravé noze, již nikdy kopanou nešmím hrát. Nerozchodneš se nyní? — pravil mi vnitřní hlas. Nel! Když ne kopaná, tak házená. Začal jsem trénovat. Těšil jsem se na první zápas. Ten jsem však nehrál. Při posledním tréninku poranil jsem si nohu tak silně, že jsem dosportoval do životně. Ale utrpěl jsem i zlomení vnitřní. Poddal jsem se vůli Boží a či-

nil jsem pokání. Konečně jsem sklonil svá kolena před Pánem Ježíšem a prosil Ho o odpusťení svých hříchů. Nalezl jsem Boží království. Překročil jsem hranice tohoto království a okamžitě jsem to poznal v dalším životě. Již jsem nešel proti Bohu, ale s Ním; ztratil jsem pocit viny, svědomí mne přestalo obviňovat. On mne učinil spokojeným, šťastným.

To je tedy první krok na cestě za štěstím, vyznání hřichů a jejich likvidace samým Bohem.

Mnoho mladých lidí vyrostlo — jako já — v křesťanské rodině. Byli obeznámeni s Božím slovem. Ale nechtějí se postavit cele na stranu Pána Ježíše. Nepatříš i ty, můj milý čtenáři, mezi ně? Ty dobré víš, že rodiče mají o tebe starost, že se pro tebe trápí. Chladným úsměvem střeseš to se sebe: „Jsem ještě mlad, chci užít života v mládí. Pro Ježíše se mohu rozhodnout později. Ještě chci mít volnost, ještě chci konat co se mi líbí.“ Domníváš se, že tímto je vše v pořádku a že Bůh bude spokojen?

Ale Bůh je Bohem svatým, spravedlivým. On nenechá s Sebou žertovat. Ani nemůže být posmíván. On vážně napomíná každého: „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se mu štěstí, ale kdo je vyznává a opouští, milosrdnějství dojde!“

Skrýtý hřich nezůstane nepotrestaný! Hřich, který jsme nevyznali a nelitovali, který omlouváme, který nebyl souzen v Božím světle, táhne za sebou kletbu svatého a spravedlivého Boha. Bylo by dobré a mohu ti to jen radit, milý čtenáři, aby sis tento verš dobrě zapsal do paměti, ano, dokonce se mu naučil nazpaměť.

Jeden z důkazů trestu za hřich vidíme v případě Achana ze 7. kapitoly knihy Jozue. Izrael sedm dní obcházel Jericho, tuto pevnost na cestě do zaslíbené země. Sedmého dne obešli hradby města sedmkrát. Kněží nesli truhlu smlouvy a lid šel za nimi. Když začal troubili na trouby a lid křičel válečným křikem, padly zdi Jericha. To byla Boží odměna za poslušnost. Pak Bůh dává všemu izraelskému národu pokyn: „Vystříhejte se od proklatých, abyste i vy nebyli učiněni proklatí, berouce

z proklatých věcí...“ (Jozue 6:18).

Z Boží milosti zvítězil Izrael nad Jerichem bez ztráty jediného muže. A přecel jeden člověk neposlechl Boží nařízení. Jeden zhrešil: „Zhrešili pak synové Izraelští přestoupením při věcech proklatých; nebo Achan, syn Chamri.. vzal něco z věci proklatých“ (7:1). Tento hřich porušil dobré oběcenství mezi Bohem a Jeho lidem. — Hřich zadržel proud a moc Božího požehnání. Boží kletba dopadla na skrytý hřich, kterého se Achan dopustil.

HŘICH VEDE K PORÁŽCE, ZKLAMÁNÍ A ZAHYNUTÍ.

Tři tisíce mužů, kteří byli vysláni, aby dobyli město Haj, uteklo před nepřitem. Ztratili statečnost, strach natolik zaplnil jejich srdce, že bylo „jako voda“. Bylo zabito asi 38 mužů. Potupa, hanba a vědomí úplné porážky zmocnily se lidu. Ano, kdo přikrývá svá přestoupení, nepovede se mu štěstně!

Skrýtý hřich vedou k porážkám. Bůh to dopouští, aby ho nedošel k cíli.

Víme, že Job musel trpět, aby poznal své srdce. Hřich nebyl původcem jeho utrpení. Mnozí lidé trpěli proto, aby Bůh byl oslagen, jako Štěpán, který byl kamenován, nebo apoštol Pavel se svým ostrem v těle, který nebyl následkem hřachu, pokud tomu z Písma takto rozumíme. Chudoba, nemoci a strasti nejsou vždy soudem za skryté hřichy. Mnohdy nás chce velký a svatý Bůh tímto způsobem přitáhnout blíže k Sobě. A nakonec můžeme také říci, že Bůh s Jobem došel k cíli, i když Job na to v utrpení nemyslel a o tom nevěděl. Štěpán oslavil Pána při kamenování. Jeho obličej zářil jako tvář anděla, když šel vstříc Pánu, jenž stál po pravici Otce. A osten v těle a v životě Pavla byl tajemstvím jeho úspěchů. Tyto strasti nebyly kletbou, ale požehnání.

Jsou však nemoci, soužení a jiná trápění jasným znamením Boží nelibosti vůči hřichu u těch, kteří nečinní pokání a setrvávají v něm. Finanční těžkost, špatný prospěch, neúspěchy v práci, tragické úrazы, rozvrácená rodina, nemoci — to vše může být přirozeným ovocem neočištěných, nelitovaných a skrytých hřichů. Kdo skrývá svá přestoupení, nepovede se mu štěstně!

(Pokračování příště)

Z něm přeložil J. B.

Zo školských lavíc vieme, že niektoré látky v prírode sa chovajú „neutrálne“, to znamená, že nemajú charakter ani kyselín ani zásad. Kyseliny obsahujú prvky, ktoré napríklad v styku s kovom tento napadajú a spôsobujú korózie. Zásadité látky obsahujú zase mnoho solí, ktoré sa môžu usadzovať v nádobách, potrubiach atď. A vlastnosti neutrálnych látok sa nachádzajú na rozhraní oboch predchádzajúcich.

Zamyslime sa teraz, či aj Iudí je možno deliť na tri skupiny podľa ich vzťahu k Bohu a k pravdám Písma. Na prvý pohľad sa zdá, že áno. Mnohí takto delia aj Iudí, stojacich okolo kríza Pána Ježiša na Golgotu. Do prejnej skupiny patria tí, ktorí verejne skutočne neverili v Pána Ježiša, ako Božieho Syna, nenávideli Ho a plne schválili Jeho odsúdenie. Aj dnes sú Iudia, ktorí odmiatájú akékoľvek kresťanské pravdy, neveria v jestvovanie Boha, neveria v osobnosť a dielo Pána Ježiša a skutočnosť kresťanského života považujú za fanatizmus, za ideál podivných Iudí, ktorí od života už nič nečakajú a preto sa utešujú aspoň nádejou krásného posmrtného života.

NEUTRÁLNOSŤ

Nedávno v istom časopise bol uvedený takýto článok: „Naháňať hrôzu svojím poddaným, patrilo k základným výchovným poučkám všetkých páнов, diktátorov a nadriadených... Spôsob života alebo standart of living v podhradi sa diametrárne líšil od spôsobu života obyvateľov hradov a zámkov. Aby obyčajní Iudia nezávideli a netužili po bývaní medzi privilegovanými vrstvami, vymýšlali si povesti o bielych paniach, bezhlavých rytieroch, zvoniacich kláštorových sestrach, ohnivých jazdoch, kňažnách v železných topánkach a iných hrôzostrašných zjaveniach. Že je Iudu treba držať v panickej hrôze a vo večnom strachu, si veľmi dobre uvedomila cirkev a preto zdokonalila v predstavách prostého Iudu obraz večného zatratenia v konkrétnu predstavu pekla, ľertov a rôznych nedosiahnutelných idolov, ktoré skôr naháňali posvätnú hrôzu, než aby vzbudzovali lásku...“

Takto myslí a je presvedčené mnoho Iudí a uvedený článok je len verejným vyjadrením ich myšlienok.

Pod krížom na Golgotu boli však aj iní Iudia, ktorí úprimne milovali Pána Ježiša, ktorí verili, že prišiel od Boha, aby vyslobodil človeka z jeho biedy a hriešneho života a urobil ho človekom novým, povzneseným nad duchovnú biedu a ktorí tiež verejne vyznávali: tento človek je spravodlivý, nič zlého neurobil a preto je nevinný. Pán Ježiš má i v dnešnom veku, v druhej polovici 20. storočia, vo veku atómu a kozmických letov, vo veku vedecko-technickej revolúcie tých, ktorí sa za Noho nehanbia, ktorí i verejne sa k Nemu hlasia, má svojich opravdových nasledovníkov, ktorí nielen slovami, ale predovšetkým životom chcú Krista nasledovať. Títo Iudia nielen veria v realitu Boha, ale veria Bohu a tátu ich viera je potvrdená životnými skúsenostami so živým a mocným Pánom neba a zeme. Nie, to nie sú fanatici, alebo idealisti, ale Iudia praktickí, realisti, ktorí kresťanský život vedú ako samozrejmosť, lebo majú božskú prirodzenosť, ktorí nenávidia hriech, ale milujú spravodlivosť.

A konečne boli a sú Iudia, ktorí chcú byť v týchto otázkach neutrálni. Ako obožívelník, ktorý je doma vo vode i na pevnine a priestor pre momentálny život si vyberá podľa danej okolnosti. Pod krížom Pána Ježiša stáli tí, ktorí pred niekoľkými mesiacmi Ho hľadali, aby videli zázrak, aby boli nasýteni,

Niekoľko dní pred popravou volali Mu slávu, chceli Ho prehlásif za krála, ale keď sa mali rozhodnúť pred Pilátom medzi Barabášom a Ježišom, volia si zločinca. Neurálnym chcel byť aj samotný Pilát. Symbolicky si umýva ruky a tedy verejne vyznáva, že nenachádza na Pánu Ježišovi viny (Jána 18:38). Ale keď mu predstavilia Židov pohrozili, že si budú na neho sfašovať a mal by komplikácie a nepríjemnosti, vydáva nakoniec Pána Ježiša, aby bol ukrižovaný. I keď sa snažil byť neutrálny, keď chcel zodpovednosť zo seba preniesť na iných, nakoniec sa musel rozhodnúť: bud oslobodim Ježiša a tým budem musieť vziať Jeho kríž na seba, alebo Ho odsúdim a tak moje postavenie zostane nedotknutné, a môj život v moci, pohodli a sláve môžem kľudne žiť ďalej. A Pilát sa rozhadol pre to druhé. Tým sa stotožnil s otvorenými nepriateľmi Pána Ježiša.

Kolko Iudí dnes tvrdí, že veria v Boha a veria i v základné pravdy Biblie, tzn. v jestvovanie hriechu, nesmrteľného života, v smrť Pána Ježiša na Golgotu za hriech sveta, vo večnosti, v budúci súd a odpлатu. Na druhej strane však žijú ako tí, ktorí v nič neveria a považujú za pravdu len to, čo môžu chápať a o čom sa môžu presvedčiť. Pokial nepríde reč o týchto kresťanských pravdách, nikto nepozná medzi nimi rozdiel. Sú teda „neurálni“. Sú doma všade. Dokážu urobiť náboženskú poklonu s kresťanmi, dokážu hovoriť o biblických pravdách, ale rovnako iste si počínajú v oblasti, kde sa pohybujú Iudia, ktorí ničomu neveria a preto si dovoľujú všetko. I tito „neurálni“ dokážu piť hriech ako vodu. Preto sa hovorí o nich ako o formálnych kresťanoch, alebo o mŕtvyh kresťanoch, ako môžeme čítať v Písme: „Máš meno že žiješ a si mŕtvy“ (Zj. 3:1), alebo: „Viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama s sebe“ (Jak. 2:17).

Tieto verše nás priamo nútia položiť si otázku: keď teda viera bez vonkajších, životných prejavov je mŕtva, aký je kvalitatívny rozdiel medzi prvou a trefou skupinou Iudí? — Predstavme si dvoch Iudí, ktorí nevedia plávať a tovia sa v hlbokej rieke. Zrazu obaja uvidia kruh, ktorý by mohol vypadáť ako záchranný pás. Nevidia lano, ani človeka, ktorý kruh pomocou lana drží. Prvý z nich hovorí: „To nie je záchranný pás, som presvedčený o tom, mne nezostáva nič iné, iba sa zachrániť sám.“ Ten druhý je opačného názoru: „Ja verím, že je to záchrana, áno, kto sa chopí toho krahu, istotne sa neutopí.“ Ale hoci je kruh nabližku, len sa ho rukou chytí, unášaní sú obaja prúdom ďalej a klesajú do pripasti a neodvratnej smrti.

Povieť si: toto je opravdu nemožné, to sa v živote nemôže stať. Je to úplne vymyslený príbeh. Áno. Ale je to presné zobrazenie toho, čo robia milióny Iudí. Na našej zemi bol golgotský kríž. Je to nesporné. Sú dôkazy, že Ježiš Kristus, ktorý na kríži bol popravený, zomrel, ale na tretí deň vstal z mŕtvych a ešte 40 dní sa ukazoval mnohým ľuďom. Jeho život, Jeho mocné skutky potvrdili, že je Božím Synom, lebo vrátiť život môže len ten, ktorí je pánon nad životom a smrťou. Jedine On mohol povedať: „Ja som uzriesenie a život!“ A kolkí tvrdili a tvrdia, že Ježiš — to je vymyslená, legendárna osobnosť; a ak bol, tak len ako nadaný filozof, alebo učiteľ. Teda nie spasiteľ. Nikto iný nemôže človekovi pomôcť, len človek a jeho technika.

Ale sú aj ďalší Iudia, ktorí veria, že Ježiš prišiel na zem ako Boží Syn, aby zachránil človeka, aby mu pomohol v jeho zápase o vyslobodenie z moci hriechu. A hoci veria, nie sú vyslobodení, žijú i nadalej v tomto otroctve. Pán Ježiš je pre nich len ideou, objektom vieri, náboženstvom, ale nie mocným záchrancom, lebo Ho neprijali do svojho srdca. Záchranný pás vidia, ale ho nemajú a preto zahynú ako tí prví. Ich viera je mŕtva, akoby vlastne ani nebola.

Neutralita v duchovnej oblasti teda nie je. Sú len dve cesty: široká a úzka; sú len dve brány: svet a Kristus; sú len dva rozsudky: vinný a nevinný; sú len dve miesta vo večnosti: miesto večného trápenia a bolesti a miesto večnej radosti a slávy. Máš len dve možnosti, pre jednu sa musíš rozhodnúť. Ktorá to je? Koho si vyvoliš: Barabáša alebo Krista? My ti radíme: zvol si Krista, ktorý sa stane tvojím Spasiteľom i Pánom, tvojím Radcom i Vodcom, tvojím Priateľom, Učiteľom, slovom všetkým.

-jos

PROSTE PROSIT

BUDE
VÁM
DÁNO!
MAT. 7.

Ze zkušenosti víme, že ne každý, kdož prosí, dostává a naopak — ne každý kdož dostává, o to prosí! Je to tím, že daleko více než na prosebníkovi záleží na dárci a jeho libovuli. Není tomu také tak v našem poměru vůči Bohu a naopak? Je třeba Jej prosit, máme na to právo, ale má to nějaký smysl? Rozum nám říká, že Bůh ve své dokonalosti — vševedoucnosti, všeomouhcnosti, moudrosti, dobroty a svrchovanosti — sám nejlépe ví, co potřebujeme, co je nám k dobrému a co sám má činit, že On nikdy na nikoho a na nic nezapomene, nic nezanedlá, nikdy nikam a k nikomu nepřijde ani pozdě ani předčasně, že stejně vše řídí, udržuje a zachovává aniž čeká na něči prosbu a potřebuje něči díky... Proč tedy prosit, proč se pokoušet Jej nějak ovlivňovat? Bud prosby vyslychá — a pak Mu vlastně prosbami jen komplimujeme Jeho dokonalé záměry (s každým a se vším) svou vlastní porušeností a nevědomostí... nebo prosby nevyslychá — a pak jsou stejně zbytečné! Dokonce lze dojít i k tomu náhledu, že ten, kdo neprosí za nic, protože je přesvědčen, že Bůh sám všecko dokonale zařídí — je pokornější a vlastně na vyšším stupni duchovního smýšlení!

Náš Pán však zcela jasně vybízí své učedníky k prosbám a dává též zcela určitá zaslíbení Božího vyslyšení! Proč je však v našem životě tolik nevyslyšených (lépe „nevyslychaných“) prosb?

První příčinu nevyslyšení ukazuje apoštol Jakub v nedověrném a ním pochybovačném postoji pro sebe sámka bez trpělivosti a tví a světských žádostí.

vytrvalosti (1:6–8, kladné případy viz Mojžíš na hoře, Anna — Samuela matka, Daniel před lvi jámou ap.)

Druhou příčinu ukazuje týž v sobectví, plném závisti a sporů a ve zkálených vztazích mezi věřícími navzájem, se zaměřením na světské věci a rozkoše — „zlé prošení“ (4:1–4).

Třetí příčinu připomíná apoštol Pavel zdůrazněním „čistoty rukou“ (1. Tim. 2:8) — je to překážka v nevyřešeném hřichu (viz Jozue 7, Zm 32:1–6, Izai 1:15, 16, Jan 9:31, I. Petr 3:7 ap.)!

Čtvrtou příčinu uvádí týž v nesrozumění sobě samým — II. Kor. 1:8, kde apoštol po trojí prosbě ve víře, v nesoběckém hledání Boží slávy a s „čistýma rukama“ — dostává srozumění, které je pro něho daleko cennější než vyslyšení vlastní prosby — jasno, v němž by jistě před tím o zmíněnou věc neprosil!

Snad nyní můžeme chápát, co znamenají výrazy „prosít podle vůle Ježíše“ (I. Jan 5:14), „ve jménu Pána Ježíše“ (Jan 14:13–14 a 15:16), „v Duchu, který za nás prosí, neboť nevím, jakž by náleželo se modlit“ (Řím. 8:20), „modlitba spravedlivého opravdová“ (Jakub 5:16) apod! Bůh si nejenom přeje, aby chom prosili, ale aby chom přitom též dorželi Ježího podmínky, které jsou vyslyšení nezbytné:

1. Nepřipustit nedůvěru a pochybování.
2. Odstranit své „já“ v podobě sebe-

tomto stavu „vyslyšitelnosti“ být? Nebo — lépe: Je to ještě potom vůbec nás původní stav srdce a myšlení — jsme to pak vlastně ještě my v tom původním slova smyslu? Rozhodně ne! Zde je zcela jiný stav — kvalitativně vyšší — jiné srdce, jiné myšlení, jiný duch, jiný člověk — ten, kterého Otec vzdycí slyší, ten, který je s Ním zcela ve všem ztotožněn! Pro něhož není Boží vůle něčím jiným, odlišným, cizím, překážejícím, ale — žádaným, chtěným, touženým — něčím vlastním, co „musí mít“ a v čem „musím být“ a to zcela dobrovolně z vlastní potřeby, z vlastního svobodného rozhodnutí!

Prosba není prostředkem k prosazení vlastní vůle a proti vůli Boží, nebo k vyprovokování Boží vůle k aktivitě tam, kde by ji měl vynaložit a třeba ani nevynaložil, ale prostředkem k sjednocení vlastní vůle s Boží vůlí — k tomu, aby chom přes smrt svého vlastního „já“ dorostli do plné krásy Božího synovství! A toto má Bůh především na mysli nám dát, když nám ústy svého milého Syna říká: „Proste a dánof bude vám!“ Dáno daleko více, než myslíme, tušíme a žádáme, než oč dnes ve své krátkozrakosti usilujeme!

(Pokračování) Kk

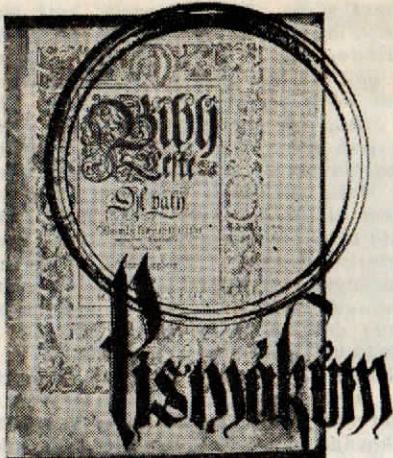
J Prežívali sme počiatok jari, keď sa príroda mocne zobúdzala k novému životu. Videli sme, ako zrnko prelomilo kôru zemskeho povrchu, aby dokázalo, že má v sebe silu života. Videli sme malý ker a tiež veľký dub, ako sa hľásia k životu. Všetky zrniečka majú na počiatku stiebelka skoro rovnaké, ale onedlho vidieť zmeny, každé sa ženie za svoju originalitu.

A Celá príroda sa obliekla do nového rúcha. Lúky a záhrady sú ako raj zo samých kvetov. Je to všetko tak samozrejmé? Keď o tom premýšľame, sme týmto jarným divom veľmi dojati. Lebo jar nám hovorí rečou Božou o novom živote.

R Stál som pri mladom stromku, ktorý neprejavoval ani trochu známku života. Prečo sa nechce zobrať a ukázať, že aj v ňom jaro prebudilo život? Nemal na sebe ani jediný nový púčik. Zaostal.

A Aj dnes žijú mnohí kresťania ako ten mladý strom. Nemajú v sebe života. Kedysi, v zime, boli všetky stromy rovnaké. Ale prišiel čas, kedy sa živé začali líšiť od tých, ktoré vyschli. Je čas, aby si sa prejavil, ukázať nový život v sebe. „Kto má Syna, má život, kto nemá Syna Božieho, nemá života“, hovorí Božie slovo. Nábožnosť bez života z Boha je nášmu Pánovi ohavnosťou, Ak nemáš tento nový život, pod k Pánu Ježíšovi a On ti ho dá. Pod taký, aký si. Krásny je život s Ježíšom, ako lúka plná kvetov, prečo tedy máš smutnú tvár? Život a radost dáva On, rýchlo sa Mu odovzdaj.

V. F.

(Pokračování)

O d p u š t ě n í

V předcházejících úvahách jsme poznali z Písem, že ospravedlnění znamená prohlášení za spravedlivého. Je to potvrzení toho, že věřící člověk obdržel spravedlnost zdarma, z milosti, od Pána Ježíše Krista. Odpuštění znamená **odečtení nespravedlnosti**. Většina lidí ví, co znamená slovo „odpustit“. Lidský protějšek Božího odpuštění vidíme v každodenním životě, „jakož odpouštěme našim vinskům“¹. V určitém smyslu odpuštění znamená skutečnost, že když jsme uvěřili, byly nám odpuštěny všechny hříchy minulé, přítomné i budoucí (Ef. 1:7, 4:32, Kol. 1:14, 3:13). Abychom skutečně byli v obecenství s Otcem, musíme vyznávat své hříchy Jemu skrze Pána Ježíše pokaždé, když chybíme, aby nám je odpustil (1. Jana 1:9). Toto odpuštění je odlišné od toho, o kterém jsme mluvili jako o části spasitelného Božího díla, ačkoliv každé odpuštění je založeno na Kristově oběti na kříži. Některí věřící lidé mají pochybnost o tom, že i naše budoucí hříchy byly již odpuštěny. Zapomínají na to, že **všechny naše hříchy byly budou-**

cí, když Pán Ježíš za ně umíral na Golgotě. A On je všechny odstranil, proto nám Bůh odpustil, když jsme uverili jeho slovu a obrátili jsme se.

Protože nám bylo odpuštěno, máme odpoutat i my jeden druhému (Ef. 4:32). Měli bychom zapomnát tak, jako Bůh: „Na jejich nepravosti nikoli nevzpomene více“ (Žid. 8:12). Výsledkem odpuštění je radost a pokoj v našem životě.

Přístup k Bohu

Věřící mají právo přístupu do přítomnosti Otce skrze svatého Ducha (Ef. 2:18). Toto právo je založeno na smířením díle Kristově a je doprovázeno dokonálnou důvěrou (Ef. 3:12, Žid. 4:16, 10:19-20).

Osvobození od zákona

Protože je velice rozšířeno falešné učení o vztahu věřícího člověka k zákonu, zamysleme se nad tím, jak jsme byli osvobozeni od zákona jakožto životního pravidla.

Zákon byl brzdou pro bezbožné (1. Tim. 1:9), ale nikdy necestou ke spasení, ani za doby starozákonné. Ačkoliv i v době milosti jsou pravidla, "nová příkázání", směrnice, nejsou v zákoně osnovou trestu za neposlušnost.

1. Jsme **vysvobozeni** od zákona (Rím. 8:2).
  2. Jsme **umrtveni** zákonu (Rím. 7:4).
  3. Jsme **osvobozeni** (jiné překlady: **propuštěni**, **zbaveni**) od zákona (Rím. 7:6).

To všechno se stalo v okamžiku spásení spolu s ostatními skutečnostmi Božího spasitelného díla. Ačkoliv věřící lidé respektují zákon vydaný skrze Mojžíše jako jedno z ustanovení Boží svatosti, ze srovnání Starého a Nového zákona je jasné, že **milost** je mnohem vyšší ustanovení Boží úrovně v životě než zákon výběc mohl kdy být.

(Pokračování přísteček)
Připravit OKJ

Cesta poslušnosti je nie robíť si svoje plány a žiadať podne Boží podpis, ale žiadať Boha o jeho plány a sám sa podne podpísat.

SME VAŠOU CHLÚBOU

"Sme vašou chlúbou, ako aj vy našou, v deň nášho Pána Ježiša" (2. Kor. 1:14)

Prenikavý krik zarazil ľudí prechádzajúcich sa na nábreží. Videli mladú ženu, ako so zúfalo roztiahnutými rukami ukazuje na vodu. Skôr, ako sa dá pomyslieť, plesklo telo do vody. Pomoc! Jeden sa odvážil. Pokiaľ sa ešte ľudia stačili zbehnúť, ta hal už z vody hlavu, pári rúk. Detskú hlavičku. Len namáhavo bojuje mladý muž s prúdom, prekážajú mu premoknuté šaty a topánky. Povzbudzujúce volantia silnia. Niekoľko berie na ruky dievča v bezvedomí. Pomáha ho oživiť umelým dýchaním. Počuť len bojazlivé vzdychy matky. Po dlhých úzkostlivých minútach dieľa otvorilo oči.

To bolo pred niekoľkými týždňami
i teraz stojia obaja ruka v ruke pred
čamerou: zachrancu a žiarilce diéta.
Práve poctili mladého muža medailou
za záchranu života.

Tak podobne — predstavujem si — nieni Pavel, udalost v uvedenom teste Pisma, V deň Kristov tu stoja pred svojím Pánom — zachranca a zchránený — a tešia sa jeden s druhým.

Budeš tiež pri tom?

J. C.

AKÍ MÁME BYŤ JEDEN K DRUHÉMU?

„Ale si budte navzájom naproti sebe dobrativí, lútostiví, odpúšťajúci si...“ (Ef. 4:32).

1. Láska je podstatou dobrotvosti. Ona je naplnením zákona a obsahom kresťanstva (Jána 13:34-35, 15:12 a 17).
  2. Starostlivosť je dôkazom dobrotvosti (1. Kor. 12:25). Staral sa o druhých a rozmýšľať, ako im pomôcť v ťažkostiah, ujímať sa tých, ktorí to potrebujú.
  3. Jednomyselnosť je znakom lásky. Božie slovo nás napomína: „Jedno a to isté navzájom naproti sebe zmýšľajúci“ (Rim. 12:16).
  4. Pomáhať nie je bremeno druhému je znakom milosrdenstva. Pánov príkaz znie: „Jedni druhých bremenná neste a tak naplňte zákon Kristov“ (Gal. 6:2).
  5. Potešovanie navzájom je znakom lútostvosti (1. Tes. 4:18).
  6. Znášať sa navzájom a odpútať si je znakom Pánovej lásky.
  7. Nakoniec: „V pokore majte jedni druhých za vyšších od seba“ (Fil. 2:3).

"A pozorujte sa navzájom tým cieľom, aby sme sa roznechovali k láske a k dobrým skutkom" (Žid. 10:24).

PreL. O. R.

V DOMOVĚ DUCHODCŮ

Jedna sestra v domově důchodců zjistila, že její svěřenci – jak to už bývá u starých a chorých lidí – začali být mrzutými a nevlídnými, reptajícími. Napadlo ji, že by mohla zavést hodinky děkování. Každý si musel napsat všechno dobré, co má a vypočít, zač by měl děkovat. Tak uváděli ti starí lidé: pěknou, teplou postel, čistý pokoj, dostatek jídla, žádnou starost o budoucnost atd. Jestli na něco zapomněli, sestra jim to připomnula. Poukázala především na velké dobro, které nám dal Bůh, když poslal Svého Syna na svět, pro nás, pro naši záchrannu. Za to všechno pak Pánu děkovali.

Tyto hodinky díkůčinění se výborně osvědčily jako prostředek proti nespokojenosti: od té doby tam byly vyjasněné obličeje.

Jak lehce i my zapomínáme na všechno dobré, co nám Bůh daroval. Jediný nedostatek přivádí už naše srdce a jazyk k reptání. Budeme vdečnejší! Bůh nás napomíná: děkuje za všechno, tedy i v nepříjemnějších situacích života.

Křesťan a rodina

JAK DOSTANU LÁSKU?

Stává se ve většině manželství, že city lásky na přechodnou dobu očabnou a pak zase vzplanou. Jsou však taková manželství, kde se zdá, že láska usnula, ba dokonce umřela. Je pak možné dostat novou lásku?

Některí manželé si tím nelámou hlavu. Říkají: „Zádná láska netrvá věčně“, a proto nechceme žádat nic nemožného. K vůli dětem a lidem zůstaneme pohromadě a budeme se k sobě chovat „slušně“ a necháme jeden druhému volnost, aby si vlastní hlad po lásce utíšil někde jinde. Tito lidé znají zase jiné manželské dvojice, které to dělají také tak; proto takový kompromis jejich svědomí mnoho nezatežuje.

Jiní manželé sice zjistí úbytek své lásky, ale stydí se za to a nechtějí to přiznat ani sobě, natož svému partneru. Proto hledají příčinu ztráty lásky u druhého; žena o sebe už nedbá, muž už není tak přívětivý, oba se chovají bez ohledu na druhého. Objektivně to snad souhlasí, ale tato bezohlednost jednoho partnera už je výrazem, že se cítí druhým zanedbáván. Chybou partnera jistě existují, ale jsou zřejmě jen nemilujícím očím. Jiní zase vysvětlují ochladnutí „první lásky“ jako přirozený zjev. Jak je známo, erotická láska má prý jen krátké trvání; potom už záleží jen na tom, aby si vycházeli vstříc se vzájemnou úctou a sourozeneckým přátelstvím. Tak

žijí někdy celý život klidně a věrně vedle sebe, ale jejich přátelství je duševní křeč, stálá námaha, a zároveň musí násilně potlačovat své蒲dy, které hrozí vzplanutím hned pro toho nebo onoho třetího. Právě tito lidé hovoří s mravním rozhořčením o „hříšných pudech“ a „hříšné rozkoší“ a vynášeří jako protiklad „ušlechtilé přátelství“ a „duševní lásku“. Eros je pro ně proporem zlého pokoušení, zatímco se na svou bezbarovou „sourozeneckou lásku“ dívají jako na bezprostřední výraz božské lásky.

Rozlišování mezi přirozenou, jen lidskou láskou, která se mimo jiné vyjadří též erosem, a nadpřirozenou božskou láskou, která erotickou přemáhá a vyhlazuje, má osudné následky. Tím totiž užívá člověk svou přirozenou, erotickou lásku jenom se špatným svědomím — a chce-li být moc pobožný, pak ji potlačí vůbec — a pak se snaží křečovitě o „božskou lásku“, která se v manželství vyjadří jako bledá „lásku k bližnímu“, úcta, dokonce jako soucit. Tak postanou nudné a nudu vyzařující „křesťanské manželství“, jejichž děti se později stávají veselými pohany. Měl Bůh opravdu takové manželství na mysli, když je porovnává se svou vlastní láskou: „Jakou radost má ženich z nevěsty, tak radovali se bude z tebe Bůh“ (Izaiáš 62:5), nebo když v Písni písni líčí erotickou lásku tak žhavými barvami?

Jinak je nám dosudatečně známo, že přirozená láska je krátkého trvání a že Bůh je jediný základ vši lásky. Jak si jen můžeme vysvětlit spojitost? Máme časem představu, jakoby člověk byl jen kanálem, kterým protéká Boží láska. A proto by bylo nejlépe, kdyby se naše vlastní lidské city zcela ztratily, aby Boží láska zůstala úplně čistá. Jako protějšek k tomu říká Karel Barth, který tento obraz výslovně odmítá: „Dílu lásky Boží odpovídá právě a prostě křesťanská láska jako dílo lidské, ale přece od ní odlišné. Je to dílo, při kterém je člověk z celého srdce, z celé duše a ze vši sily činný, ne jako loutka v Božích rukou, nýbrž jako s Ním se setkávající, Jemu odpovídající a také Jemu jako svému partneru zodpovědný samostatný protějšek.“

Pokusíme se vyjádřit vztah lásky Boží k lásce lidské v obrazu. Mužeme použít třeba tohoto: akumulátor dává podle počtu článků stejnosměrný proud o 2, 10, 50 nebo 100 voltach. Tak přirozená láska člověka má podle svého temperamentu různé napětí. Všem akumulátorům však je společné, že za určitý čas nedávají žádný proud; jsou výčerpány. Právě tak se lidská láska po nějaké době vyčerpá. Baterii však proto nezahodíme, ale nabijíme ji znova střídavým proudem o napěti 220 V, který patřičně upravíme a usměrníme. Tak dostává člověk od Boha zase novou lásku do srdce a není vůbec třeba, aby měnil svého partnera. Ale tak jako není nový proud v akumulátoru střídavý o napěti 220 V, nýbrž stejnosměrný proud o 6, 12 nebo 100 V, jaký byl předtím, tak se člověk Boží láskou nestává „milující jako Bůh“, nýbrž se obnoví jeho lidská láska s jeho buď tichou nebo prudkou letotorou. Skrze Boží lásku se tedy ne-

stává „nějakým jiným“, nýbrž se teprve stává sebou samým. Rekněme to přesněji: Stane se tím, jakým ho Bůh chtěl původně mít. Tak se například může člověk, kterému pokládají za nelaskavého, protože možná prožil těžké dětství a zatrpkl, teprve stát schopným, aby vyzařoval přirozenou lásku, která i v jeho srdci dřímalá, a aby se opravdu stal sebou samým.

Tato výhledka, že křesťan se nemusí divat na své přirozené i erotické city, jako na něco méněcenného nebo protizákoního, ale jako nad Boží, kterým má odpovídat na lásku Boží, neobvyčejně potěšuje a obšťastňuje. Jsou-li tyto city někdy vyčerpány, může se klidně nechat od Boha zase nabít jako akumulátor, a jeho přirozené city „se obnoví jako orlice“. Tak tedy není křesťanská matka ta, která své děti miluje křesťansky-duchovně, ale ta, která je miluje opravdu křesťansky. A křesťanští manželé se nemají milovat nepřirozeně vzdnešenou „duchovní“ láskou, ale nechtě je pojí vroucí, něžná a třeba i vásnivá láska manželská. A právě tu jim trvale může dát jen Bůh sám.

Tam, kde vypoví láska mezi mužem a ženou, mezi sourozenci, mezi tchyní a snachou, můžeme vzhlednout jen k Bohu a pak nás zahrne Svou láskou, která naši zase oživí. Jediný předpoklad je, aby tato láska byla pro nás opravdu to nejvyšší a nejdůležitější, takže pro ni upustime od vlastní svéhlavosti a touhy po uznání, upustime od vlastní cti a důstojnosti a podobných nictnosti.

Na příště si ukážeme ještě jednu cestu.

Připravila D. Z.

- Nie je najhoršie padnúť, ale zostať ležať.
- Nemusí byť vždy na človeku viditeľná dieťa strava, ale duchovná dieta sa pozná okamžite.
- Pravá sloboda nie je robiť čo chcem, ale dôsledne plnenie Bozej vôle.
- Hrdinstvo je nie len odpustiť a zabudnúť, ale aj zabudnúť, že sme odpustili.

NOVÍ LIDÉ

Mnozí lidé si pod pojmem „obrácení“ v křesťanském slova smyslu (tj. obrat v životě ve směru odevzdání svých hříchů i celého života do rukou Pána Ježíše Krista) nic nepředstaví. Tím méně tuší, že i dnešní dívka či mládenec mohou něco takového prožít. A přece během nedávné doby se obrátilo několik mladých lidí z našeho sboru. Ani jeden z nich nebyl veden od dělství k osobnímu vztahu k Pánu Ježíši. Vzhledem k svému věku (15–23 let) mají Mirek, Franta, Eva, i ostatní stejně problémy se sebou i s okolím jako každý mladý člověk. Přesto, vlastně právě proto, pozvali Pána Ježíše do svých životů. Takto o tom vyprávějí ve svých odpovědích.

Vzpomenete si ještě, jaké pohnutky vás vedly ke hledání Boha?

M: Hledal jsem východisko ze skepse. Nechtěl jsem se smířit s tím, že neexistuje nic opravdu hodnotného a pevného. **F:** V Bohu jsem viděl naprostou spravedlnost. Frotóže se ona spravedlnost ve mně nenacházela, musel jsem ji hledat. Slyšel jsem též o Božích nabídkách pro člověka. Nešlo nechat takovou příležitost nepovinnutou. **E:** Jelikož nemám maminku, potřebovala jsem někoho, kdo by měl rád. **B:** Život se mi zdál prázdný, chyběl mi určitý cíl. Chtěla jsem jit „zlatou střední cestou“, ale nenašla jsem uspokojení. **J:** Zvláštní pohnutky ke hledání Boha jsem neměl. Chodil jsem s rodiči do kostela; chápal jsem to jako povinnost vůči nim.

Jak jsi došel víry v existenci Boží?

F: Domníval jsem se, že zde něco nebo někdo vyšší musí být. Důkazy jsem neměl. Musel jsem pouze věřit. **L:** Prostě uvěřil jsem. Dovedla mne k tomu bezmocnost sebe samého. **M:** Uvěřil jsem na základě Božího zásahu do mého života, který zvukl mou sebejistotu.

Kdo tě poprvé seznámil s evangeliem?

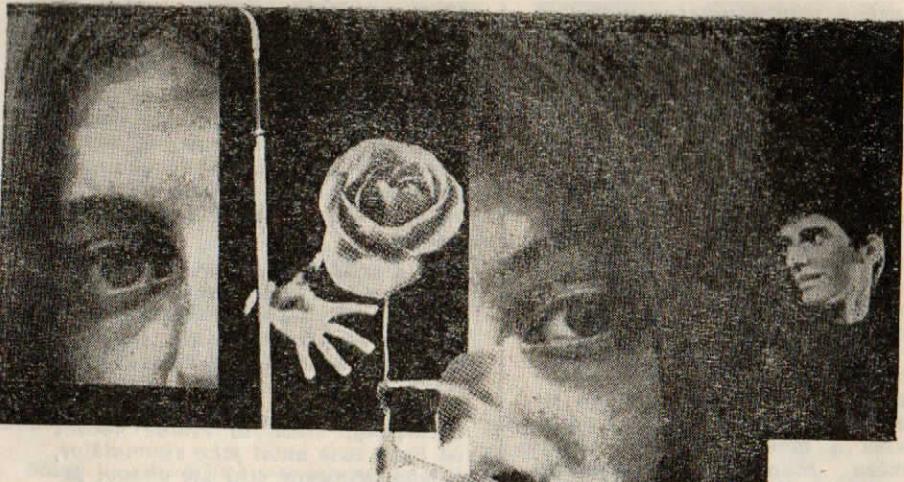
M: Poprvé jsem se s evangeliem setkal v kostele, ale nevyvolalo to ve mně žádnou odesvu. **E:** Moje spolužáčka. **R:** Poprvé jsem slyšel zvěst evangelia v sedmi letech, když jsem musel chodit do náboženství. Až do obrácení jsem to bral jako historii. **F:** Spolužák. Mluvil jsem s ním proto, abych probádal, co je to za sektanty. **J:** Poprvé jsem slyšel evangelium od svého spolupracovníka a pak ve shromáždění, kam mne pozval. **S:** S evangeliem mne seznámila jedna starší věřící žena. Cítila jsem se doma osamělá, rodiče si nerozuměli. Proto mne zaújalo, že Pán Ježíš dává věčné spasení a klid.

A jak jsi nabyl jistoty, že jsi spasen?

L: Jeden večer jsme poslouchali z magnetofonového záznamu přednášku br. K. „Mladí a jeho problémy“. Poznal jsem, že zkušenosti přednájejícího přaměnily z poznání Boha. Uvěřil jsem, že láska Pána Ježíše se nezastavila ani před prolitím krve za mne. Jistoty jsem nabyl po uvedení. **B:** Jistoty spasení jsem nabyla v Tasově. Jela jsem tam s úmyslem nalézt konečně smíření s Bohem. Velice na mne působilo prostředí i slova br. K. Přiznala jsem mu svůj duševní stav. Br. K. vystihl, co potřebuji. Přečetl mi o Golgotském kříži a já pochopila, jak veliká je láska Božího Syna ke mně. Mě nitro bylo přeplněno hroznými pocity, ale když jsem vstala od modlitby, pocitila jsem první opravdovou radost — radost z jistoty. **S:** To přišlo skoro samo. Zapůsobil na mne verš Jan 3:16 i to, že ostatní mladí se za mne modlily. Pán vyslyšel je i mne. **J:** Na jednom větším shromáždění jsem měl pocit, že sloužící bratří mluvili jen o mně. Při odchodu z tohoto shromáždění jsem toužil jen po jednom — vyznat co nejdříve své hříchy Pánu. Když jsem to večer ve svém pokoji učinil, spadlo se mne všechno blíské. Nemusím se již bát.

Vyprávěl jsi o svém obrácení někomu?

R: Když jsem přijel domů, vyprávěl jsem to rodičům a sourozencům. Předtím celému shromáždění. **S:** Říkala jsem to hlavně mladým věřícím, spolužákům ve škole a příbuzným. **J:** Nejvíce jsem o obrácení vyprávěl kamarádům, s kterými jsem předtím dělal různé kousky. Moc mi neprozuměli a nejvíce se divili, když jsem přestal kouřit.

Kto chce mat ruži na zábone,
čisté ruže, biele?
Kto sa do kvapók rosy pozrie,
kto bľadá svoje ciele?
Kto víta slnko zrána
v duši rozochvený,
kto chodieva k vodopádom
vidieť biele peny?
Kto sa sýti krásou
otvorenym zrakom,
kto ked bľadajú čistých,
zvalať môže: ja som?
Kto?
Mladost predsa!
Čarovný kvet
na lúkach sveta,
voľný vták,
ked v oblakoch lieta?
Mladost a krása!
Mladost a odvaha!
Mladost a lásku!
Mladost a nevinu!
Co treba ešte povedať?
Ze mladost je iná...
Vo svete som ju stretol.
Pošliapanú, bez nádeje,
ked žne trpké prebry
i ked prebry seje.

M
L
A
D
O
S
H

Videl som zvádľe kvety,
kdeľ čiernych vtákov,
čo krúžili nad blavou.
O, videl som mladost
s dušou boľavou...
Videl som, prežil
a plakal s plačúcimi.
Nie, nebovoria slová,
ja som žil s nimi.
Mladost a pokusenie,
mladost a boj,
mladost a prebry,
mladost a veľká vina!
mladost a brieč,
Co treba ešte povedať?
Niet mladost iná?
Oj, nevymrel Boží ľud
v prevrátenom pokolení.
Zijú ešte mladenci, devy
Pánovi zasmúbeni.
Zijú!
A tam, kde sú oni,
kvitne mladost zeme,
boria duše plameňom,
ustupujú brozné tieňe.
Lebo mladost a oběň v duši,
mladost a veľké Božie ciele,
mladost a nové nebies plány,
majú všetci, čo v Bohu chcú žiť,
čo nechcú žiť sami.

Milan Jurčo

Pozoroval jsi pak život věřících ve sboru? Co tě přitom nejvíce potěšilo a co zarazilo?

F: Všiml jsem si, že mezi věřícími existují zcela jiné vztahy než mezi ostatními lidmi. To však neznamená, že by mezi křesťany nemohlo dojít ke kolizi. Dříve mne neshody velmi znepokojovaly. Když se podobná stala i mně, poznal jsem, že přičina tkví v nedostatečném vztahu jednotlivců k Bohu. **E:** Potěšilo mne, že si navzájem pomáhají. Zarazilo mne, když některý bratr či sestra se chovali jinak, než se na věřícího sluší. **J:** Nejvíce mne těšilo, jak se všichni radují z toho, že mají Pána Ježíše a s jakou radostí bratří vykládají Slovo Boží.

Těsně po obrácení jsi měl určitě nějaké představy o životě dítka Božího. Splynly se ti, nebo jsi zkálamán?

F: Domnival jsem se, že vše bude v mému životě snadné, že vše se bude odehrávat spontánně, bez mé přílišné aktivity. To se mi nesplnilo. Teď vím, že Pán nám pomáhá, nedělá však všechno za nás. **L:** Neměl jsem konkrétní představy. **S:** Všechny mé představy se splnily.

Zapochyboval jsi někdy o reálnosti svého znovuzrození?

J: Často jsem zapochyboval, zvláště když jsem duchovně polevil. **F:** Několikrát jsem se ocitl v krizi, jednou ve velké. **S:** Ne, nepochybovala jsem, protože žiji blízko shromáždění a chodím často do něj. Kdybych byla o samotě, asi bych pochybovala. **M:** Pochyboval jsem tehdy, když jsem jednal proti vnitřnímu hlasu. Až jsem si to uvědomil, přestal jsem pochybovat.

Jak získáváš odpovědi na své otázky ohledně duchovního života?

S: Ptám se starších nebo mladších věřících, kteří mi to objasní. **E:** Ptám se starších bratří nebo hledám odpověď přímo v Písmu. Stalo se mi též, že jsem se nemohl dopudit odpovědi a celou věc jsem nechal být — škoda. **M:** Převážně četbu Bible a vhodné literatury. Důležitým zdrojem poučení jsou pro mne shromáždění. **J:** Zatím jsem nenašel nikoho ze starších, koho bych se mohl ptát.

Myslív, že má cenu se ptát po Boží vůli a respektovat ji?

B: Myslím, že to má velikou cenu, neboť tím dokazujeme svůj vztah a svoji lásku k Bohu. **M:** Nepochybňu ano, ale ptát se bez toho, abychom ji respektovali, valné ceny nemá. Okamžiky, kdy jednáme podle Boží vůle, patří k nejsilnějším zážitkům věřícího člověka.

-ma

NEZNEKLIDŇUJ MNE SVOU ŘEČI

Jistý věřící muž navštívil sbor v městě, kde pracoval jeho syn. Na zpáteční cestě otec vzal svého syna s sebou domů, kde hodlali několik dní strávit spolu v rodinném kruhu. Během jízdy začal otec hovořit synovi o spásě jeho duše. Ale syn řekl: „Otče, ještě se nestalo, aby si mi pokaždé, když přijdu domů, nevykládal o náboženství. Mám už toho dost! Nesnáším to a budeš-li s tím pokračovat, nebudu domů jezdit vůbec.“ Zarmoucený tatínek mu na to řekl: „Pán Bůh mě chraň toho, abych ti říkal cokoliv, co by ti mělo být ke škodě. Slibuji ti, že o tom už nepromluvím s tebou ani slova. Jen ještě jednu poznámku mi dovol. Ani jeden den nepřejde, abych nerozmloval o tvé záchrane s Bohem.“ „Modli se kolik chceš, ale mě svými rozhovory nezneklidňuj,“ odvětil syn.

Za několik měsíců po této rozmluvě syn opět přišel domů. Když ráno opouštěl ložnicu, slyšel svého otce, modlícího se ve vedlejším pokoji. „To bych se divil, kdyby se můj otec skutečně denně modlil i za mne, jako to řekl,“ pomyslel si a začal poslouchat u dveří. A ten věřící otec, když ukončil modlitbu za různé věci a problémy, na chvíli přestal mluvit a potom s pohnutým hlasem řekl: „A nyní, Pane ohledně Jana...“

A toto Janovi stačilo. Už nečekal, neposlouchal, aby slyšel celou prosbu svého milujícího otce. Jeho srdce bylo zlomeno. Tehdy poznal, jaký je hříšník, světlo zazářilo do jeho srdce, učinil pokání a obrátil se celým srdcem k Pánu Ježíši. A než opustil domov, stal se rozhodným a opravdovým křesťanem.

Upř. OKI

Za dob apoštolských usoudili, že je nutné a vhodné zahrnout do inspirovaných Písmem také rady křesťanským ženám, jak se zdobit slušným oděvem skromně a počestně (1. Tim. 2:9 — se stydlivostí a střídmostí). V dnešní době máme pro takové rady o tisíc důvodů více, ale setkáváme se se zvláštním mlčením o tomto předmětu. Je tomu snad proto, že nemáme dost odvahy mluvit o této palčivém zlu v našem středu?

Nynější nemravná móda miniskní by neměla být ani jmenována v křesťanském tisku, protože je tak nemravná, že vyvolává odsouzení v mysli každého slušného člověka. Jiné módy byly označeny jako nemoudré, světské a výstřední, ale tato si plně zasluhuje označení jako neslušná a nemravná.

Je to možné, že jsou křesťanské ženy tak prostoduché, že si ani neuvědomují souvislost miniskní s nemravností? Nepředpokládáme, že si zvolily tuto módu se špatnými úmysly, ale se vši výavností se chceme svých sester zeptat, **proč si ji zvolily?** Mají pro to dobrý a ušlechtitelný důvod? Když se zeptali na tiskové konferenci mladé vyzývavé anglické dívky, která tuto módu vymyslela, jaký k tomu měla důvod, odpověděla upřímně jedním slovem „sex“.

Nedá se říci o této módě, že by byla elegantní nebo že by se snažila vyvýšit krásu nebo zdůraznit ženskost. Nedá se říci, že by byla výrazem vysší kultury, nebo že by vyjadřovala dobrý vkus. Tím méně se dá říci, že by byla výrazem křesťanského charakteru. Při nejlepším jen prozrazuje ochotu nechat se vláčet duchem doby, „duchem, který je teď činný v neposlušných synech“ (Efes. 2:2). Návrháři v Londýně, New Yorku nebo Hollywoodu byli vedeni snahou využít odbojněho zhrublého ducha moderní mládeže „za mrzký zisk“. A s tímto mohou křesťanské ženy souhlasit? Myslív si snad, že za to budou váženy a obdivovány? Od křesťanských a duchovně smýšlejících mužů určitě ne.

Tělo věřícího je dílo Boží. To ovšem neznamená, že bratr nebo sestra mají ted volnost chodit na půl svlečení. Tělo má být oblečeno tak, jak to odpovídá zásadám slušnosti a jemnosti a ne podle bláznivých rozmarů bezbožného a nestoudného věku. Písmo nám říká, že jsou určité části těla, které mají být zakryty: „Ty části těla, které se nám zdají méně čestnými, odeváme větší ctí. A neslušným částem našeho těla se dostává tím slušnějšího odění“ (1. Kor. 12:23, Žilk.).

Mají se křesťanské ženy řídit více módními časopisy než Slovem Božím? Pavel napomíná: **Rikám tedy a dovolávám se svědectví Páně, abyste již nežili jako žijí pohané, jejichž myšlení je prázdné, jsou zatemněni v rozumu, odcizeni od Božího života..., ale vy jste nepřijali takového učení o Kristu** (Efez. 4:17-20, Žilka).

Náš Pán učil, že „**každý, kdo hledí na ženu se žádostivosti, již s ní zcizoloží ve svém srdci**“ (Mat. 5:28). Existuje-li takovéto nebezpečí, jsou křesťanské ženy bez viny, když se ukazují tak nepřistojně, že vyprovokují takový nečistý pohled? Křesťanští muži mohou být mimo toto nebezpečí pro svůj duchovní stav. Tím víc však uráží nekritičnost sester a zasluhuje výtku.

Nepřimlouváme se za to, abychom se vrátili k viktoriánské módě, ale chceme požádat naše křesťanské ženy, aby se v odívání rozhodly pro takový způsob, u kterého bychom nemuseli předpokládat marnivé a bezhlavé přizpůsobování se světu, ale ať raději ukáží sílu svého charakteru tím, že si zvolí styl, se kterým křesťanské svědomí může souhlasit.

Aši se nynější móda zase změní a vrátí se na rozumnější, mravnější úroveň. Pak ovšem bude pozdě pro naše sestry ukázat, že jim záleží víc na zalíbení Pána Ježíše, než na zalíbení bezbožného světa. Hlásit se teď ke křesťanskému standardu (zásadě), vyvolá snad pohrdavý úsměv lidí bez duchovního života. To je však pravděpodobně jediný způsob protivenství, které některá sestra bude moci snášet „pro Krista“. A na tom bude záležet před soudnou stolicí Kristovou.

Přel. D.Z.

Na mnoha místech v Pismě čteme o malomocných lidech. Stěží si dovedeme představit, jaká je to nemoc a co člověk, postižený malomocenstvím vytrpí. Trochu nám to přiblíží následující článek, který popisuje návštěvu bratra J. C. v táboře malomocných v Rumunsku v roce 1948. Ptali jsme se dvou bratří z Rumunska při jejich návštěvě v Československu v minulém roce, zda tento tábor tam ještě existuje. Potvrdili, že ano. Proto poznatky z roku 1948 budou jistě i dnes aktuální.

Bratr J. C. měl velikou touhu vidět malomocné, aby se pa vlastní oči přesvědčil o veliké moci Pána Ježíše, který tuto nemoc Svým slovem uzdravoval.

Při svém pobytu v Rumunsku v r. 1948 se mu dostalo této možnosti a přišel po dlouhé cestě až k bráně tábora, kde bylo upozornění, aby ná-

vštěvy dbaly pokynů pro styk s nemocnými, neb malomocenství je přenosná nemoc. Když se prokázal povolením k návštěvě tábora, byl znova ošetřujícím lékařem poučen, že se nesmí dotýkat nemocných ani mluvit s nimi ze vzdálenosti menší než 4 metry. Mnozí lékaři zahynuli na tuto nemoc, i když sami přišli do tábora zdraví, aby pomáhali nemocným.

Vlastní nemoc – malomocenství – má několik druhů. Jedno je hrčkové, druhé skvrnité a třetí je tzv. neutrální, l.pra. Průběh nemoci u postižených lepron je hrozný. Nejdříve se objeví malý pupenec, tento roste a svědi. Pak naroste do velikosti oříšku, potom je velký jako ořech a na konec praskne a vytéká z něho ošklivý hnus. Po nějaké době ta část těla, na které se objevilo malomocenství, odpadne. Jsou případy, kdy chorému zůstane na posteli ruka, noha, některým uhnije jazyk a vypadne ze úst. Malomocný člověk nejpozději do 30 let umírá. Nemoc je provázena těžkými bolestmi a ospalostí (ve které nemocný má aspoň částečný pocit úlevy).

Když jsme vstoupili do tábora, napsal bratr J. C., zaslechl jsme zpěv a na dotaz nám bylo řečeno, že je to táborová kaple, kterou si malomocni sami postavili a ve které právě mají pobožnost. Když vyšli nemocní z kaple, byl to dojemný, ale i hrozný pohled na skupinu, kde mnohým chyběla ruka, noha, či půl tváře a bylo jím vidět obnažené kosti. Přišel k nám věřící muž, bratr, kterého jsme přišli navštívit a ostatní hleděli na nás s radostí, neb je to pro tyto, od světa oddělené lidi, největší událost, když mezi ně přijde nový člověk. Domnívali se, že i já jsem nemocen, ale když pochopili, že tomu tak není, byli zase smutni. Tak jsme mluvili s bratrem D., kterému jsem odevzdal dopis, drže papír za jeden roh, on pak za druhý – to bylo současně i náhražkou podání ruky. Později jsem se dozvěděl, že jedna sestra, která navštívila tábor, byla statečnější a že mu ruku skutečně podala.

Když jsem se ptal bratra D. na duchovní život v táboře, odpověděl, že je tam již 10 let shromážděni a během té doby se ze 150 nemocných již 50 odevzdalo Pánu. Vzpomněl jsem si na to, co řekl ošetřující lékař, že ani nejchytřejší a nejvýznamnější profesor by jim nemohl pomoci tak, jak jim pomohlo evangelium.

Pak jsme navštívili místnost shromáždění, kde byly na stěnách různé verše, jako např. VŠECHNO MOHU V KRISTU, KTERÝ MNE POSILUJE; MY KÁZEME KRISTA, TOHO UKŘÍZOVANÉHO a jiné. Na kolika našich modlitebnách čteme totéž, ale skutkem to není potvrzeno! Zeptal jsem se br. D., jak u nich probíhá shromáždění. Scházejí se jako jedna rodina a každý vypráví, co mu učinil Kristus a co se dotklo jeho srdce. Když jsme se dozvěděli, že rádi zpívají sborové písničky, požádali jsme br. D., aby nám něco zazpívali. Bratr D. povstal i s ostatními bratry a pak jednou rukou (druhou již neměl) dirigoval sbor, který zazpíval píseň: Chválíme Boha velikého. Musím přiznat, že jsem ještě nikdy neslyšel s takovou úctou a vřelostí zpívat duchovní píseň. Jen stěží jsem se ovládal, abych nezaplakal dojetím a pomyšlením na to, že my zdraví nedovedeme takto zpívat.

Při další písni zářily jejich zmrzačené obličeje radostí a odleskem slávy a oči jim svítily nadšením. Nebylo zde hudebního nástroje, ale odusevnělá srdce zazpívala „Od tvorstva celým vesmírem...“ tak, jak jsem to ještě neslyšel.

Při zvestování evangelia a povzbudivých slovech, jsem neměl lepší posluchače než tyto malomocné.

V dalším rozhovoru jsem se dotázel, zda dostávají nějaký duchovní časopis. „Ano, přichází“, zněla odpověď, „ale raději kdyby nechodil.“ Toto mne zarazilo. Bratr D. mi to vysvětlil: „Casto píšete, že při shromáždění není dovoleno spát. Tak mi povězte, vy tam venku, vy, kteří jste zdraví a svobodní, vy jen tak málo milujete Pána Ježíše, že při Jeho Sloru můžete dřímat či spát? Od té doby, co jsme to četli, každý týden se modlíme jeden večer za vás ve světě žijící a zdravé lidi, kteří spíte při shromážděních.“ Zastyděl jsem se, že se tito malomocní modlí za nás. Ale ještě více

za to, že slova br. D. jsou skutečnosti. Jak si vážíme našich shromáždění, jak si vážíme možnosti ve zdraví mluvit i slyšet Boží slovo? Kolikrát my jsme si vzpomněli na malomocné a modlili se za ně?

Pak jsme navštívili místní hřbitov, kde leželi také lékaři, kteří zemřeli při výkonu svého povolání zde v tábore. V srdci se mi ozval verš: „Nikdo nemá nad to větší lásky, než aby život položil za své přátele“. Byl bych já schopen takové oběti? A jsem věřícím, zatímco tito lékaři nebyli obráceni.

Konečně jsme přišli k budově, kde leželi těžce nemocní, kteří již nemohli chodit. Ležela tam také jedna sestra, která již měla obě ruce i nohy upadlé a přijímala 3 roky pouze vodu a mléko. Byl na ni hrozný pohled, ale na otázku, zda zná Pána Ježíše, odpověděla jasné: „Ano, a to jako Syna Boha Nejvyššího a svého Spasitele, ke kterému brzo odejdu a kde budu mít znovu ruce, nohy i oči a kde budu stále moci na Něho hledět.“ Takto mluvila žena, která 29 let prožila v tábore malomocných. Když tam přišla, byla mladá a musela doma nechat čtyři děti a manžela. Tato sestra zde vykonalá mnoho práce a množí skrze ni uvěřili. Trpělivě snášela protivenství spolu nemocných, kteří jsou ve svých bolestech velice krutí k jiným a tak nesla svůj kříž. Jistě ji čeká v nebesích slavná koruna vítězů. Na moji otázku, zda bude ještě dlouho trpět, odpověděl qšetřovatel, že ještě asi měsíc a pak se odebere k Pánovi. Tu jsem si vzpomněl na br. D., který je zde již 24 let a přišel do tábora jako mladík. Kolik ještě vydrží žít, když maximum je 30 let?

Uplynuly dvě hodiny, které mi byly povoleny k návštěvě. Nemocní nás doprovázeli až k bráne tábora. Zvedli ruce, pokud je ještě měli, mávali kapesníky a začali zpívat písni „Bůh buď s vám, než se sejdeme zas...“ Volal jsem na ně: „Ano, já se chci s vám sejít v nebesích...!“

Na zpáteční cestě jsem myslel na to, jak mám být vděčný Pánovi, že se mohu vrátit z tábora domů a že Pán sňal mé malomocenství – hřich se mně.

Upravil O. Ha

KREŠŤAN A CIRKEV

Po našom obrátení sme poznali, že naše miesto je v spoločnom obecenstve s vykúpenými, že nemôžeme byť bez zhromaždenia, bez zboru. Tu pocitujeme prúdy Pánovho požehnania, tu sme svedkami prejavov opravdovej lásky Pána Ježíša, ktorá je rozliata v srdciach Božích detí, tu sami cítim reč Božiu k nám často tak mocne, že sa vracieame domov plní nových tužob a predsavzati. Tu, v cirkvi, v zbere, chceme pracovať, splácať lásku Pánovi tým, že milujeme bratov a sestry a slúžime im. Je to pre nás ako prístav, v ktorom si odpočinieme po namáhavej plavbe životom, je to pre nás oáza, kde sa skryjeme pred páľou slnka rôzneho súženia a občerstvime vodou Božieho slova.

A predsa prichádza v našom živote chvíľa - obdobie, keď sa prichytíme, že nás do zhromaždenia akohy netiahla túžba po obecenstve, že z neho odchádzame sklamári, že poznávame chyby a nedostatky veriacich ľudí, že sme sami predmetom chovárania, nepochopenia, že našu službu nikto neprijíma, že niektorí žijú v hriechu a pritom kľudne lámu chlieb, že dokonca si niektorý brat dovolí kázať iné než apoštolské učenie. A sme zarmútení, plačeme sami v sebe a hľadáme odpoved. Pane, kde je chyba? Je to vo mne? Stratil som ja prvú lásku? Modlime sa, zápasíme týždeň a prosíme o požehnanie, ale Pán akoby odišiel zo zboru. Nikto sa neobráti, duše neprichádzajú do zhromaždenia, ani pomaly niet kto by ich pozval; modlitebné zhromaždenia sa stávajú iba formálnymi, opakujeme známe pravdy, ale nemáme sa za čo modliť, už sa ani veľmi nepripravujeme na službu, nikto za nami nepríde, aby nás k nej povzbudil, sme neteční ku všetkému, mnohí už opustili zbor.

Nie, takto iste to nevyzerá v žiadnom zbere, ale ak by predsa...? Mám právo skúmať, pýtať sa v Písme na odpoved? Alebo, ako sme to čítali v minulom čísle, som iba ja na vne? Nesmiem pozorovať chyby, ved spoluukupení nie sú takí, akých ich vidím — sú predsa telom Kristovým. Všetci, ktorí patria k cirkvi, sú Bohom povolaní a vyvolení. A tak, keď sa ma niekto opýta, ako sa cítim v zbere, odpoviem jednoznačne: dobre, Pán nám žehná!

Takto myslia a konajú mnohí. Podívajme sa však do Písma. Pán Ježiš hovorí dvakrát o cirkvi:

„... a na tej skale zbudujem svoju cirkev...“ (Mat. 16:18),

„... a keby ich nepočúvnul, povedz to cirkvi, a keby nepočúvnul ani cirkvi, nech ti je ako pohan a publikán“ (Mat. 18:17).

V obidvoch veršoch je pre cirkve slovo „ekklesia“, čo znamená „vyvolaná“. Bolo to meno, dané starším gréckych miest, ktorí boli „vyvolaní“ zo svojich pršbytkov, aby sa starali o záležitosti svojich miest a obcí. Svätý Duch použil tohto slova k pomenovaniu tých, ktorí boli „vyvolani“ zo sveta (napr. náboženské atď.) a privedení k Pánu Ježišovi. A predsa Pán Ježiš hovorí o dvoch pojmoch. V tom prvom verši hovorí o cirkvi, ktorú sám buduje, od vyliatia svätého Ducha až po Jeho príchod pre cirkve. To, čo On buduje - stavia, to je dokonale. Jeho cirkve nepremôžu brány riše smrti. V tejto Jeho stavbe cirkvi se nenájde ani jediný mŕtvy kameň a niktory „živý kameň“ nemôže byť z tohto chrámu vyňatý. Táto neviditeľná cirkv je nazvaná tiež „telom“, kde On je hlavou a vykúpení sú údami (1. Kor. 12:12). Nemôže byť nejaký úd odrezaný z tohto slávneho tela!

A tretím obrazom cirkvi je „stádo“, ktorého On je pastierom (Jána 10:16). Ani jedna ovečka z tohto stáda nezahynie.

Ked však Pán Ježiš hovorí podruhé o cirkvi, má na mysli **miestny sbor, viditeľnú cirkev na zemi** v danom čase. K tejto cirkvi sa dá hovoriť („povedz to cirkvi“). Z tejto cirkvi môže byť niekto vylúčený, zbor môže zaniknúť. A predsa, aj pre miestny sbor, miestnu cirkev, má Božie slovo rovnaké pomenovanie. Nielen to, ale aj obrazy sú rovnaké:

- miestna cirkev je tiež pršbytkom, chrámom, ktorý sa buduje (Ef. 2:21-22),
- telom Kristovým a údami po čiastke (1. Kor. 12:27),
- stádom Pána Ježiša (Skutky 20:28).

Ale!

„**Ale každý nech hľadá, ako naň stavia...**“ (1. Kor. 3:10). Podívaj sa na stavbu cirkvi, zboru, v ktorom ty si kameňom, ako tento dom Boží staviaš? Nenosíš drevo, slamu, seno — miesto zlata, striebra a drahých kameňov? Ty si za to zodpovedný! Ty buduješ! Pán Ježiš položil základ, ním je On sám. Ale ty teraz na ňom staviaš, ty zvestuješ evanjelium, ty slúžis v zhromaždení, ty napomínaš veriacich, ty si zodpovedný. Ak staviaš bez Pána Ježiša, vlastnou silou, len svojou vlastnou mocou, bez opravdovej lásky, bez prítomnosti Pánovej v twojom živote, potom sa ukáže dieľo, ktoré zhorí. Potom tvoja služba neprinesie požehnanie, nikoho nepotešíš a nepovzbudiš, i keď svoju reč prehlasuješ za reč Božiu.

Hľad tedy, máš dokonca povinnosť podívať sa na svoju prácu vo svetle Božieho slova a pod mocou Jeho Ducha, či ona zodpovedá Jeho vôle. Premýšľaj, či nie si príčinou toho, že Pán nepožehná zboru, lebo On vôbec v ňom nemôže byť, pretože sa v ňom usadil hriech!

-jos

..... PO STOPÁCH APOSTOLA PAVLA

(V. pokračování)

SMYRNA — DNEŠNÍ IZMİR

Leží v jednom z nejkrásnejších zálivov Egejského mora, v tzv. Izmirském golfu. Záliv vniká do vnitrozemí asi 54 km. Je třetím největším městem Turecka a po Istanbulu největším přístavem. Je hlavním městem provincie s počtem asi 400 000 obyvatel. Má značně rozvinutý průmysl a mimo mnohá jiná odvětví je dodnes známé výrobou koberců. Je důležitou dopravní křižovatkou a centrem turistického ruchu. Z Izmiru se podnikají zájezdy užívaný nápoj, protože jej neznal. Todo významných historických měst: to přehlédnutí je využíváno s pově-

Efezu, Pergamonu, Miletu, Sard atd.

Do Izmiru jsme přiletěli z Istanbulu hornoplošným letadlem turecké společnosti Türk Hava Yollary. Pak jsme pokračovali autokarem, asi 45 km na jihozápad do přímořského rekreačního střediska Gümüldür. V letadle se setkáváme poprvé s ryzí tureckou kuchyní, která pokud je obohacena masem, pak jen skopovým. Prorok Mohamed zakázal totiž jist vepřové maso. Stačil také zakázat víno, ale ní křižovatkou a centrem turistického nezakázal „Raki“ - likér, dnes velmi ruchu. Z Izmiru se podnikají zájezdy užívaný nápoj, protože jej neznal. Todo významných historických měst: to přehlédnutí je využíváno s pově-

kem. A tak se přidružuje k dennímu se nalézají vykopávky z řecké a římské doby dovezené z okolních měst. Naskytal se nám denně skoro tentýž obrázek: Při přejíždění tureckými vesnicemi časně ráno nebo večer, kdy byl příjemný chládek, nebo v poledne, kdy bylo veliké vedro, vždy jsme viděli muže s dýmkami a sklenicemi. Ženy však pracovaly (většinou v počtu dvou až tří) doma nebo na poli. Bylo to jen zdání? — Je známo, že v Turecku, zejména na vesnicích, žijí vládnouci a jako vyznavači islamu žijí v mnohoženství.

Vratme se však ke Smyrně. Na počátku našeho letopočtu byla Smyrna krásným jonským městem. V roce 178 byla strašným zemětřesením zpustošena, ale na příkaz císaře Marka Aurélia znova vystavěna. Dnešní město není zdaleka tak bohaté na historické stavby, jako Efez. Efeská kultura byla v důsledku zemětřesení a jiných katastrof zahalena po staletí námosy hliny a rumištěm. Teprve zásahem archeologů se náhle vynořila na světlo a umožnila tak pohled na historické stavby i tehdejší způsob života. Smyrna však žila nepřetržitě, od antických dob až dodnes. Měnila jen svoji tvář. Je však poměrně chudá na antické památky.

Prohlédli jsme si zbytku agory - tržiště z II. století a v ní umístěné sousoší Poseidona - boha moře a Demeter - bohyň země, které bylo součástí oltáře. V archeologickém muzeu

Nad městem se zvedala dobré opevněná řecká akropole, která byla později přebudována na hrad. Na svazích bylo vybudováno římské divadlo a stadion pro 20 000 diváků. Jedna z ulic, táhnoucí se ze západu na východ kolem svahovitého pahorku Pagosu, se nazývala Zlatou ulicí a poobdobala se náhrdelníku na šíji sochy.

Jelikož si turista nesmí dát nic ujít, rozhodli jsme se navštívit zbytky hradu na pahorku Pagosu ve výši 184 metrů. Dnes se jmenuje Kadifekale - Sametový hrad. Byli jsme pak odměněni skutečně překrásným pohledem na celé město a záliv. Na pahorek jsme se dostali zajímavým, tureckým svérázným způsobem. To, že jsme vyhledali osobní taxi, nebylo nic zvláštního, ale když jsme usedli a vyříkli cíl své cesty, byli jsme překvapeni - nejede se! Taxikář čeká a vyvolává „Kadifekale...“, získává další zájemce. Když se nás vtěsnává do vozu již sedm, odjíždíme. Některí postupně vystupují a platí svůj podíl. Také my na konečné platíme solidní mohamedánskou cenu. Mimo tento běžný způsob se praktikuje jiný a to tehdyn, když cestující spěchá. Tenkrát se sám ujímá úlohy vyvolávace. Vykřikuje během jízdy vytrvale ve vlastním zájmu cíl své cesty. Na Kadifekale fotografujeme a těšíme se z koupe starých vykopávkových olejových lampiček a mincí - snad až z doby

křesťanské. Naše radost se rozplývá několik hodin později, když vidíme tytéž ve městě, v obchodě souvenirs za poloviční cenu. Vyráběn hliněné lampičky podnikaví obchodníci zakopávají na nějakou dobu do země a pak je dobře prodají k potěšení svému i senzacechitivých turistů.

V bludišti těsných uliček, přeplněných obchody a nejrůznějším zbožím, jsme byli provázeni neslýchánym hukem, lomozem a výkřiky. Horečnatý shon a smlouvání. Zde jde o každou kuruš, o chleba pro sebe i rodinu.

Největšího obdivu v řemesnických uličkách zaslouží uličky zlatníků, kteří jsou pokračovateli slavných tradic. Uměleckému zpracování zlatých šperků se věnuje veliká péče. V Turecku se hodnotí společenské postavení člověka a jeho bohatství množstvím zlata. Viděli jsme umývačku oken, jejíž ruka byla ozdobená třemi zlatými náramky. A také taxikář, který nás vezl, měl na rukou velké, krásné prsteny. Jiný kraj, jiný mrav.

Záměrně jsme se zdrželi u všedního dne Turecka, jehož života i zvláštnosti. Izmir – to je Malá Asie se vším všudy.

Byl Apoštol Pavel ve Smyrně? Po pravdě řečeno, přímé důkazy o přítomnosti ap. Pavla ve Smyrně nejsou. Mám však svědectví Písma, které praví, že Pavel „vyšel odtud (z Efuzu), aby sebral do Macedonie. A když prošel krajiny ty a napomenutí jim učinil mnohými řečmi, přišel do země Recké (Skutk. 20:1, 2) ... i sli s ním (v. 4!) ... a dočkali nás v Troádě (v. 5).“

Je tedy velmi pravděpodobné, že Pavel šel do Troády (Tróje) přes Smyrnu a Pergamon. Mnohé mapy misijních cest ap. Pavla tento směr potvrzují. Je i naši zkušenosť, že cesta z Efuzu do Smyrny je dodnes jen jedna. Často se protíná se zbytky staré cesty z římské doby, vklíněné do svahu hor.

Právem lze také usuzovat, že za dlouhého pobytu v Efuzu se Pavel neomezil jen na toto město, ale že jeho misijní práce a zájem se rozšířil i na města okolní, jako Milét, Smyrnu atd. Jednou dokonce odjíždí na krátkou návštěvu do Korintu k vyřešení tamějších sporů.

Také se má za to, že list Efeským

sloužil jako okružní list pro věřící křesťanských sborů v Malé Asii. Je-li tomu tak, pak lze právem předpokládat, že Pavel měl živý, osobní zájem navštívit a povzbudit křesťany ve Smyrni a že tak učinil.

Smyrna v prvních stoletích, v letech rozšíření křesťanství, se stala jevištěm těžkých bojů a pronásledování křesťanů. Ve Zjevu Jana 2:9 čteme, že tamější věřící byli chudobní co do majetku a postavení. Byli však bohati duchovně.

Pronásledování začali bohati Židé, kteří jsou nazváni sběří satanovou (v. 9), a pohanský Rím v něm pokračoval. Poskornil své ruce krvi věrných učedníků Kristových. Smyrnský sbor téžce trpěl, ale byl přikladem věrnosti. Proto se mu dostává překrásného povzbuzení „Bud věrný“

Jedním z mučedníků byl biskup smyrnského sboru Polykarp. Traduje se, že ve chvíli, kdy odmítl zapřít svého Pána a vzdát božskou pocitu císaři, řekl: „86 let sloužím, jak bych mohl zlořečít svému králi“. Byl upálen a jeho hrob se údajně nalézá na severní straně pahorku Pagosu v blízkosti stadiónu.

Pronásledování ve 3. století ustává. Ale již v 6. století je Smyrna vystavena nájezdům Arabů a za nějaký čas, s příchodem Turků, vlivu islamu. Stojíme na hradbách bývalé akropole a pod námi leží moderní město Izmir. Bílé minarety se tyčí k nebi. Nejbližší mešita se svou novou kupulí září ve slunci. Mohamedánský Izmir.

Mnozí křesťané staré Smyrny mohli víru ve svého Spasitele potvrdit mučednickou smrtí. Oslavili tak svého Pána nejvyšší oběti. Těžký úděl utrpění byl dočasný, „budete mít úzkost za deset dní,“ ale za ním stalo zaslíbení věčné odměny.

„Budu věrný až do smrti, a dáám korunu života.“

Jak jsi ty milý čtenáři, věrný ve svých zkouškách a úzkostech? Jak miluješ Pána Ježíše? Tvou nevěrností nebude otřesen Jeho trůn, neutrpí Jeho sláva. On není závislý na tobě, ale ty jsi ve všem závislý na Něm!

Bud věrný – jde o věnec vítěze, jde o tvou korunu, o korunu života.

-sek-

OBRAZ SVĚDKŮ

(Pokračování)

MOJE ZESNULÁ MANŽELKA

Svou věrnou manželku jsem poznal v obchodě s klavíry, kde jsme byli oba zaměstnáni. Marie Kateřina, roz. Thorpová, byla velmi pobožná dívka, pravidelně navštěvovala kostel, zpívala v pěveckém církevním sboru a vyučovala v nedělní škole – a přece nebyla obrácena! Pozval jsem ji do evangelizačního shromáždění našeho sboru. A tam v jejím srdci vzešlo světlo shýru – stala se pravým dítětem Božím.

K charakteristice mé drahé zesnulé manželky uvedu alespoň tu to její vzpomínku z útlého dětství. Když byla ještě velmi mladá, vypukl v blízkosti jejich domu požár, kterému podlehly domy i stáje. Sousedé museli opustit své domy a měli přitom vzít s sebou nejdražší svršky, protože všechno bylo ohroženo požárem. Až konečně oheň zdolali, sousedé objevili, že malá Kateřina nezachránila – jak se předpokládalo u malého děvčete – panenku, ale velkou rodinnou Bibli.

Dne 4. března 1938, při východu slunce, si ji Pán navždy povolal k Sobě.

PŘÍPRAVA

V roce 1897 jsme se s manželkou rozhodli připravit se k cestě, ale nikoliv do střední Afriky nýbrž do střední Evropy, ne ke Kongu, ale k Dunaji. Bydleli jsme tehdy ve Folkestonu, když jsem onemocněl prudkou tyfovou horečkou, ale Pán mi zase navrátil zdraví. Na podzim onoho roku přišli do Folkestonu manželé Gordonovi ze Skotska. Zdrželi se tam 2–3 týdny před odplutím do jižní Evropy, kde hodlali přečkat zimu. Nikdy předtím jsem o nich neslyšel, avšak věřící lékař, který mne ošetřoval, byl také zavolán do hotelu k sestře Gordonové. Vypravoval jím o nás a my jsme je pak navštívili, protože měli veliký zájem o střední Evropu. Podporovali jednoho evangelistu v Chorvátsku, druhého mezi vídeňskými Čechy a zajímali se také o Stýrský Hradec, kde vystavěli místnost pro shromáždění. Jejich strýc pak zvěstoval evangelium v Bělehradě. Nepochybě to bylo od Pána, že právě tehdy přijeli do Folkestonu a mohli nám vypravovat o střední Evropě a jejích potřebách. Dokazuje to, jak v tom našem odchodu byla Boží ruka. Zůstali jsme s nimi ve styku po mnoho let, až byli povoláni do nebeské slávy.

V roce 1897 náš dobré známý bratr E. H. Broadbent bydlel s rodinou v Berlíně. Když se dozvěděl o naši touze jít do střední Evropy, pozval nás, abychom ho navštívili dříve, než půjdeme dál. Tak jsme odcestovali do Berlína. Byl tam také jeden rok a bylo zvláštní, že nás Pán právě toho roku vedl k této cestě a mohli jsme s ním rozmlouvat o mnohých věcech. Radil nám, abychom v Berlíně zůstali déle, získali dobrou znalost němčiny a způsobu života ve střední Evropě. Po třech měsících sestra Broadbentová se s dítětem vrátila do Anglie, br. Broadbent navštívil Balkán.

My jsme se odstěhovali do Prešpurku při Dunaji (nyní Bratislava). Nejdříve jsme si najali pokoj s nábytkem, ale za měsíc jsme se nastěhovali do vlastního bytu. V domě bydlely také velmi zbožné slečny, pilné chodící do katolického kostela. Dostali jsme se s nimi do styku a četli jsme si Boží slovo. Slečny poznaly, že jsme také zbožní lidé, ale mimo jejich „samospasitelou“ církve. Dokonce docílily, že jsme se sešli s knězem – jezuitou a to přímo

v klášteře. Měli jsme s sebou Bibli. Kněz otevřel Matouše 16:13–19 a vysvětloval nám, že Petr je kámen nebo skála, na kterém Pán chtěl postavit svou církev, že zemřel v Rímě mučednickou smrtí a je pochován tam, kde nyní stojí chrám sv. Petra. Proto je prý římskokatolická církev jediná správná církev, atd. My jsme však odpověděli, že sám Petr to tak nechápal, protože napsal: „*Jestliže však okusil jste, kterak dobrotivý jest Pán. Ke kteremuž přistupujice k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému...*“ (1. Petr 2:3–4 ad.). Zeptali jsme se ho, zda-li nevidí zde rozpor se svým tvrzením? Jenom trhl rameny. Ne, vždyť i Starý zákon svědčí: „*Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný, drahý, základ pevný, kdo věří v Něho, nebude zahanben.*“ Kristus je „kámen kterýž zavrhl stavitele“. On „*učiněn jest v hlavu úhelní*“ (Iz. 28:16, Zájem 118:22). Tento kněz nás však prohlásil za kacíře.

(Příště pokračování)

7. júna 1970 ubehlo 75 rokov od narodenia známeho a milovaného brata, Jána SIRACKÉHO. Zdá sa nám to skoro neuveriteľné; vedľ ho poznáme z premných zhromaždení, konferencií a z rôznej inéj práce na Božom diele, ale aj zo súkromného života, ako sviežeho, s aktivitou mladika, ktorý ked sa jedná o službu Pánovi, bratom a sestrám, priateľom, mállokedy hovorí: — nemôžem. Ked už nemôže, má k tomu vždy veľmi vážne dôvody. Obýcajne nalomené zdravie. Ani v posledných dňoch sa necíti najlepšie. Predsa sa však podchvíťou stretávame v zhromaždení a jeho úsmev vyjadruje nádej: — Je mi už lepšie...

Za redakciu a čitateľov
-jk-

Nemožno zrátať všetky tie služby v zhromaždeniach, návštevy, state, články, piesne, tisice hodín, v ktorých slúžiac Pánovi, rozdáva sa iným. Pán nás cez neho vyučuje, potěšuje, napomíná i zvestuje radostnú zvest o spasení v Kristu. Vieme, že nečeká na nejakú účtu ľudí, zrejme by povedal so Žalmistom: „*Nie nám, nie nám, Hosподine, ale svojmu menu vzdaij čest...*“, predsa nemôžeme nepodať mu ruku s vyjadrením vďaky.

Cas nemožno zastaviť. Na tejto zemi sa musíme prispôsobiť jeho rytmu, poznať jeho vplyv na naše tváre, vlasys, údy. V živote s Pánom Ježišom však niet zhrbených, nevládných; aspoň Pán ich takých nevidí. Brat Siracký nás presvedča o tejto pravde. Ešte nikde nepriniesol známky staroby, zániku, ale všade prináša obživenie, nádej, optimizmus. Upozorňuje nás na znaky príchodu Pána Ježiša, kroté sa množia na obzore. Áno, je už veľmi blízko! A my si len s našim bratom želáme, aby sme sa ho dočkali a všetci spolu odišli domov, kde už nebude narodenin, pretože tam ani času viacej nebude... Tam budeme s Pánom naveky mladí.

Drahý brat Siracký, dovolte, aby sme vám i milej vašej manželke, setre, pri tejto príležitosti popriali hodne Božieho požehnania, pokaja i zdravia, potrebného k ďalšej práci v Pánonom diele. Sme za vás nášmu Bohu vďační. Nech On sám odmení usilovnú prácu Vašej lásky.

1. DOPLOŇOVÁČKA S TAJENKOU

.. . X .	jedna ze dvou damašských řek
.. . X .	egyptský král
.. . X .	otec krále Jehu (1. Kr. 19)
.. . X .	královský dar v Betléme
.. . X .	místo Sedečiašova pohřbení (2. Kr. 25)
.. . X .	posmíval se Davidovi
.. . X .	prorokyně (2. Kr. 22)
.. . X .	napomenul Davida
.. . X .	Senacherib obléhl
.. . X .	Rubenův syn (Gen. 46)
.. . X .	Pavlu průvodce (Gal. 2)

2. ROHÁČEK

.. . .	pohoří východně od Jordánu (Num. 21)
.. . .	ženou byl povzbuzen (Soudce 4)
.. . .	první velekněz
.. . .	obětní zvíře (bez hlavy)
.. . .	iniciály Abramova syna a bratrovraha
.. . .	začáteční písmeno Samsonova otce

3. ČISELKA

1 2 3 4 5	místo zlořečení Balánia
3 4 1 2 5	materiál pro koráb Noema

4. PŘESMYČKY

- DUSNO V PODLESI (Zj. 20:11-15)
NALOM MOST VÍCE (Mk. 1:39-45)

5. OTÁZKY

1. Kde je ve Starém zákoně verš o trojjedinosti Boha?
2. Kde je to nejlepší místo a které 3 osoby se na něm zdržovaly?
3. Který byl první div po stvoření světa?
4. Jak zní první a poslední slovo Pána Ježiše?
5. Co je trůnem Božím a podnoží Jeho noh?

6. ROVNICE

$$\begin{array}{ll} a = \text{zaslisený syn} & 2 \\ b = \text{matka Bózova} & \frac{2}{4} a + \frac{2}{4} b + \frac{2}{5} c = x \\ c = \text{prorok živený kravci} & \\ X = \text{nové jméno Jákoba} & \end{array}$$

Odpovědi zašlete na obvyklou adresu do 10. července 1970.

TAJNICKU druhého čísla, ktorá znie — Ak nemáš silu aby si horel a šíril svetlo aspoň ho nezaclanaj.

Správne vylústili a boli vylosovaní k odmene:

1. Dušan Javorník a Marta Ďurejová z Nitry,
2. Ján Čiž, Žilina.

6. P E V N ľ Z Á K L A D

/"Z mého srdce", č.93/

M.V. - J.K.

1. Na pe-vny som zá-klad ži-vot postavil,
2. V Pá-no-vi som zí-skal ve-čné hodno-ty,
3. Mno-ho pre-dno-stí mám už tu v svete zlom,

ne-po-hne Ním ni-kto, nie-to ta-kých sín.
po-koj, ra-dosť, šta-stie, hojnosc̄ dobro-ty.
o ko-ľko viac po-tom, v ži-tí bu-dú-com.

Kristus-vekov Skala môjho spa-senia/spasenia/
Odev, obuv, prsteň pri-pravil mi sám/len On sám/
Za Pánom kęd kráčam, zla sa ne-bo-jím/nebojím/

je-ho ku mne lá--sku ro--ky ne-zme-nia.
i-sto--tu v Ňom bla--hú, ná-dej ne-ba mám.
ská-lo-pe-vne viem, že večne budem s Ním.